

Fr. Rojec.

Pastirček.

Balada.

Na skali pod bregom pastirček sedel
in v jutro pomladnje je vriskal in pel.
Saj lepo življenje pred njim je še vse,
tam v jasni daljavi mu sreča cvete.
In zopet zavriska, zapoje na glas,
a ptica na veji začivka ta čas:
»Pastirček, pastirček, nikar več ne poj,
račun je že sklenjen, račun nad teboj.
Tod mimo s koraki je hitrima šla
neznana mi starka, oh starka strašna.
Ozrla se na te in z blede roko
v zrak čudne tri kljuke zapiše nato.»
Pastirček se ptici zasmije rekoč:
»Odleti s to svojo modrostjo mi proč.
Kadar jaz dorastem, dorastem junak,
jaz kralju Matjažu bom hraber vojak.
Smrt ima pa posla obilo drugod
ob posteljah bolnih, ležiščih sirot.
Na vasi trpljenja tam kočja stoji,
v nji dolga tri leta že hromec leži.
Živeti ne more, umreti še manj,
ker smrt pozabila gotova je nanj.
Sedaj bo gotovo se usmilila ga,
gotovo ponj s koso bo svojo prišla.»
Dan tretji, glej, solnce spet sije lepo.
visoko že plava nad cvetno zemljo.
Pastirčkove pesmi več slišati ni,
pri cerkvi pa milo in tožno zvoni.
Utrgala skala se vrhu gore
Pastirčka je strla in jagnjeti dve.
Zamišljen in resen gre mimo vaščan
in k nebu povzdigne pogled svoj solzan:
»Kako da nedolžno mladost smrt mori,
a njega, ki kliče jo, v mukah pusti?«